АД 1666 АМСТЕРДАМ

© 2026 Бари Късел
Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна система или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин – електронен, механичен, фотокопиране, звукозапис или друг – без предварителното писмено разрешение на автора.

Второ издание: 2026
Дизайн и оформление: издателство Barrydoor
Печат: Bookmundo

Контакт: https://www.barrydoor.nl

Бари Късел

АД 1666 АМСТЕРДАМ

BARRYDOOR
Uitgeverij

Този роман посвещавам на моята мила съпруга Теди, която ми подари нашата прекрасна дъщеря Нина - дъщеря, с която се гордея безкрайно.

Бари Късел

ПРЕДГОВОР

„Ад 1666 Амстердам“ представлява логично, но и неочаквано развитие на историята, започната в първата книга. Докато първата част на трилогията залагаше на мистерия, преплетена с тайнствен пръстен, то втората рязко разширява мащаба, пренасяйки действието в една уникална, зловеща версия на подземен свят – буквален Ад, разположен точно под Амстердам.

В този роман Адът не е просто метафора или духовна представа. Той е конкретно място със своя собствена физическа реалност, макар и изградена от непозната субстанция, отличаваща се от тази на човешкия свят. Материята в този свят е променена, а телата на съществата, които го обитават – включително отвлечените герои – са различни: по-ефирни, устойчиви на времето, и по някакъв начин свързани с волята на владетеля на това измерение.

Светът на Ада е създаден като отражение на реалния Амстердам от XVII век – същите улици, същите сгради, но с тъмна, изкривена енергия. Архитектурата е почти идентична, но атмосферата е плътна, мрачна и пропита със застинал страх. Това не е случайност – градът е построен нарочно като огледален двойник на горния свят, за да символизира връзката между двете реалности.

Централно място в историята заема Пръстенът – загадъчен артефакт, който се оказва не само ключ към знание, но и буквален портал между измеренията. Чрез него, и по-точно чрез тъй наречените сфери. Това са специални устройства, използвани като междупространствени врати. С тях може да се достигне до подземния свят. Това пътуване обаче не е по избор. Героите биват отвлечени от служителите на съществото, което управлява Ада – могъщият и загадъчен Касул. Той е владетел, който не използва насилие в обичайния смисъл, но подчинява същества чрез контрол, манипулация и собствена воля, наложена върху света.

Задържани в Ада за период от 40 години, макар времето в реалния свят да тече различно, героите преживяват трансформация – както физическа, така и духовна. Те трябва да се справят не само с факта, че са затворени в този свят, но и с предизвикателствата на новите си тела, отношенията помежду си, и търсенето на изход от едно място, от което малцина са се връщали.

Постепенно става ясно, че Пръстенът не е просто средство за преминаване между светове, а носи в себе си код или механизъм за разгадаване на структурата на самата реалност. Той е изработен така, че реагира на мисли, желания и страхове. Чрез него може не само да се избяга, но и да се промени самата природа на границата между световете – нещо, от което Касул очевидно се страхува.

Част 1

Амстердам, година 1666

Девойката мина, с бавни стъпки, покрай прозореца на ателието, намиращо се точно срещу магазина, в който тя работеше. Знаеше, че там е един от младите художници, ученици на майстора Ван Райн. Знаеше, че този същият ученик на име Йоханес, гледа в момента кой минава покрай идеално измитото стъкло. Тя знаеше също, че той я харесва и затова мина така бавно, с усмивка на уста. Младата жена се казваше Катарина. Минаваше за една от най-красивите амстердамчанки. Досега никой не бе сполучил да има усмивката ѝ, камо ли тялото ѝ. Катарина бе осемнадесетгодишна, непорочна девойка, израсла с моралните стойности за това време.

Влезе в магазина за бои и редки пигменти, който все още бе на дядо ѝ, но баща ѝ бе главния управител. След време младото момиче се надяваше да унаследи магазина и самата тя да върти търговията в Амстердам с ценните пигменти от Индонезия, но дотогава трябваше добре да изучи занаята. Затова и работеше всеки ден в магазина с голяма отговорност и любознателност. Питаше баща си за всичко, за произхода на всеки един пигмент или дори обикновена местно направена боя.

Девойката затвори безшумно вратата зад себе си и се насочи към склада, където баща ѝ прекарваше повечето време в правене на стоката за продажба. Мина покрай вече започналата работа продавачка, поздрави я

любезно и ѝ каза, че се връща веднага, след като посети баща си, споменавайки ѝ, че трябва да говори спешно с него.

Всъщност, тя бе видяла, преди да прекрачи прага на магазина, майстора Ван Райн да влиза в него. Знаеше, че той ще иде при баща ѝ и че ще говорят за различни неща. Знаеше че ще говорят и за младите художници. А ѝ се искаше да чуе нещичко и за Йоханес. Самото произнасяне на името му я караше да потрепне, да се възбуди до полуда и да бленува за него.

Катарина слезе тихо и с бавни стъпки по стълбите в мазето, където се намираше складът. Със затаен дъх тя се скри зад вратата, водеща към помещението с готовите за продажба бои. Там чу да разговарят баща ѝ и Ван Райн на висок тон.

— Виж какво, майсторе, не мога да ти давам вече бои и пигменти без пари — каза Вилем, бащата на Катарина и с малко по-твърд тон допълни: — Станаха много твоите поръчки, които трябва да ми ги платиш.

— Да, разбирам те, но и ти трябва да ми влезеш в положението, Вилем — започна да се оправдава майсторът. — Няма какво да яде семейството ми. Поръчката от кмета на Амстердам е вече приета от съветниците и сега ми остава само да нарисувам картината и ще се разплатим само след месец, най-много два. Ще ми помагат и учениците.

— Да. Учениците ти? Те ти плащат все пак, нали? — ядоса се Вилем и понечи да повиши тон, когато Ван Райн почти му затвори устата с ръката си и извика в лицето му:

— Ще ти платя! — след което, със смирен поглед, доизказа: — Само ме остави и този път да направя

съчетанието от пигмента и праха. Нали ти помогнах да я вкараме. Всички мои ученици ти помогнаха.

— Да, помня. И съм благодарен на всички за това — каза Вилем, добавяйки: — но и ние трябва да се храним, майсторе! Дъщеря ми иска все по-хубави платове за роклите си. Откъде пари?

— Дъщеря ти, Катарина ли? На нея наистина ѝ трябват хубави дрехи — изсмя се Ван Райн и продължи ехидно: — Но си може и без тях. Тя в моето ателие и гола си се разхожда.

Вилем не можа да издържи обидата и хвана майстора за гушата, съскайки през зъби:

— Какви ги говориш? Ти и дъщеря ми ли?

— О, за бога, пусни ме — заупорства Ван Райн — не аз, а ученикът ми Йоханес разказа, че е бил с нея, гола. Позирала му. И после...

Не успя да се доизкаже, защото бащата на Катарина така го удари в лицето, че майсторът се просна на земята. От носа му започна да блика кръв. Бащата се уплаши и взе някакъв парцал, притискайки носа му. Кръвта не спираше.

Ван Райн се изправи и искаше да излезе от помещението, но залитна и падна до една дървена маса, която бе покрита с покривка. На масата имаше току-що разбит на прах, скъп пигмент. Ван Райн се хвана за покривката и падна пак на земята. Пигментът и кръвта се смесиха в едно и боядисаната покривка падна до лицето на майстора. Той загледа новополучилата се смес с видим ентусиазъм. Стана пак на крака и завика като луд:

— Открих цвета, който ми трябва. Вилем, ти си моя спасител! Тази боя е идеална за поръчката на кмета. Откритие!

— Ще ти дам аз едно откритие! — извика гневно магазинерът, но като погледна цвета на боята, то и той ахна. — Май ще ти простя, скъпи приятелю. Тази нова боя ще ни донесе много пари. Невероятна е!

Прегърнати и с видимо удоволствие се запътиха нагоре по стълбата.

Катарина слушаше какво става зад вратата и не знаеше какво да предприеме. Това обвинение на Ван Райн и неговия ученик бе преминало всякакви граници. Искаше ѝ се да отвори вратата и да започне да се оправдава. Но тя не бе направила нищо и това я болеше. Как може такава долна лъжа да каже този Йоханес. А тя така го харесваше. Тя бе разбита. Сърцето ѝ бе разбито.

Обаче пък истеричното побратимяване на двамата мъже от откритието им, бе повод да си замълчи. Момичето тихо се изкачи по стълбата и влезе в магазина. Преоблече се в съблекалнята и застана зад тезгяха.

— Какво ти е Катарина? — запита я другата продавачка, която явно бе видяла, как цветът на лицето на девойка бе придобило бял цвят.

— Нищо, нищо ми няма, благодаря ти.

— Но ти си леко пребледняла, скъпа?!

— Баща ми идва отдолу, от склада с Ван Райн, стегни си плитките и се захващай за работа, Ема! — смъмря я Катарина, но после ѝ намигна и добави: — Те са много весели. Откриха нещо велико, нов вид боя и то

случайно. На моя гръб, на лъжата на ученика на майстора.

— Каква лъжа, Кати? — запита я продавачката и наостри веднага слух.

— Ами изкараха ме, че съм била гола в ателието на майстора, с ученика му и съм позирала. Долна лъжа! — каза девойката, но мислейки си на ум, че ако казаното от Ван Райн бе истина, то тя нямаше никак да бъде нещастна.

— Не, това не може да бъде вярно, защото това бях аз, Кати — промълви продавачката и продължи да обяснява с тих тон. — Аз бях с този Йоханес и му позирах. После той ме заведе в другата стая и почти ме изнасили. Добре, че дойде прислужничката, та му избягах. Не исках да ти кажа, защото те виждам как го гледаш, когато минаваш пред прозореца му. Той наистина е мерзавец.

Като че ли всичко свърши за Катарина. Зави ѝ се свят, олюля се и меко падна на пода.

Баща ѝ тъкмо излизаше с Ван Райн от склада и видя как тя пада. Затича се към нея. Разтърси я леко, но тя не дойде в съзнание. Остави я да лежи на пода и се чудеше какво да прави.

— Извикай бързо, доктор Марк! — извика той, обръщайки се към Ема.

— Тръгвам... — отвърна момичето, но като видя, че дъщеря му отвори очи, то тя радостно добави, — но май няма смисъл, тя дойде в съзнание.

Катарина се огледа и видя насъбралите се около нея хора. Надигана се и седна на дървения под. Разтърси глава, за да се отърве от силната болка и погледна умолително към баща си.

— Как си, скъпо дете? — попита внимателно Вилем и се наведе над девойката.

— Нещо ми прилоша, татко и ми се зави свят, но ще се оправя — каза тя, прикривайки истинската причина за прималяването ѝ.

— Да не си бременна — прошепна той на ухото ѝ — от ученика на Майстора?

— Какви ги говориш, татко! — ядосано отвърна тя, стана и се обърна към всички, включително и клиентите. — Хайде, представлението приключи. Кой каквото иска да си купи може да отиде при Ема. Аз ще изляза за малко на въздух.

Както каза, така и го направи. Излезе демонстративно навън и се запъти към ателието на Ван Райн. Искаше да разбере истината от устата на този Йоханес.

Баща ѝ и Майсторът тръгнаха незабелязано след нея, като знаеха, че тя ще иде там.

Част 2

Катарина с бързи стъпки се намери при новата постройката на улица „Кайзерхрахт“ с номер 13. Имаше и надпис над високата, дървена входна врата „Ано 1666“. Похлопа на нея настоятелно. Не след дълго се появи прислужницата с бяла, типична за прислугата шапка в Холандия и дантелена шевица на дрехата си.

— Идвам да позирам при Йоханес, ученика — каза надменно Катарина, добавяйки: — Имам уговорка вече с хер Ван Райн.

— Майсторът го няма, госпожице и аз не мога да ви пусна вътре без негово разрешение — започна да се извинява прислужницата.

— Да, това наистина е така. Той е при баща ми, отсреща — започна с по-дружелюбен тон Катарина. — Аз работя в магазина му за бои. Може би си ме виждала и друг път.

— Не, не съм, госпожице. Аз съм нова тук. Работя от няколко дни само — разтревожено каза девойчето, като оглеждайки се с тих глас, прибави към казаното: — То заради този Йоханес са уволнили предната прислужница! Но пък е красавец! Ако знаеш колко е красив само...

— Знам, да знам! Виждала съм го и друг път.

— Ох, ако можех и аз да му позирам само един път — ентусиазирано повиши тон девойчето. — Мен не ме е страх от него, че ще ме изнасили. Противното дори. Бих желала да го направи. Затова съм и тук. Толкова го харесвам.

— Добре, добре. Аз ще кажа добри думи за теб — каза Катарина и се наведе заговорнически към девойчето. — Само ме пусни да говоря с него. След като му позирам, ще наговоря на майстора Ван Райн, колко си хубава. Дори имам и една перла за теб. Ще я сложиш на ухото си и той ще те рисува.

Прислужницата се хвана на въдицата на Катарина, пусна я вътре, въпреки строгата забрана на майстора.

Ателието, преназначено за учениците, бе на приземния етаж на къщата. В мазето бе складът за бои и платна. На първия етаж пък бе залата с многото закачени по стените картини, купени от Майстора. На втория етаж се намираше гостната, кухнята и трите спални на Ван Райн и жена му.

Стръмни стълби свързваха тези етажи, но това бе така, защото в Амстердам по това време се строеше по този начин, с цел да се плащат по-ниски данъци. Холандците се славеха от край време с практичността си и икономичността си, доближаваща се почти до скъперничество.

Двете девойки се понесоха със смях и кикот към работното ателие на учениците на Майстора. Там обаче не завариха никого. По средата на помещението бе поставена голяма маса, отрупана с много бои с различни цветове. Няколко четки също бяха хвърлени небрежно до бяло, все още незапочнато да се рисува върху него платно. Близо до прозореца, обаче имаше вече поставено платно на триножник с почти завършена картина.

Катарина се доближи до картината и се вгледа в нея. Не можеше да повярва, че нейният лик бе изобразен. Толкова много си приличаха с нарисуваното

лице на платното и нейното, че не можеше да бъде друго. Лицето ѝ бе красиво, с фини, изтънчени форми, както на картината, така и в действителност. Не случайно всички мъже, стари и млади, се заглеждаха в нея, след като минаваха покрай нея. Но тя не обръщаше внимание на тези факти, като си мислеше, че това е просто нормално, така да правят мъжете, след като минат покрай някоя жена.

Прислужницата също видя приликата и смеейки се каза:

— Май сте идвали и друг път тук, госпожице?! Доста добре ви е нарисувал, този вълшебник, Йоханес.

— Никога не съм влизала в тази къща — започна да се оправдава Катарина. — Бог ми е свидетел.

— Ами как тогава сте тук на това платното? — заупорства слугинчето.

— Изглежда ме е рисувал по памет, когато съм минавала оттук, покрай прозореца — тихо, но и с нотки на почуда каза Катарина и добави: — Май има доста добра зрителна памет този Йоханес?

— Да, така е, но защо не нарисува мен?! — каза момичето. — Ето тук съм по цял ден.

— Ще те нарисува! Не се притеснявай! — засмя се Катарина и попита: — Теб как ти е името?

— Сара, Сара се казвам.

В ъгъла на ателието се виждаше още една картина, но бе напълно забулена с черен плат. Личеше, че Йоханес все още не искаше някой да я види. Девойките се спогледаха и тръгнаха едновременно към картината.

— Сигурно и ти си тук, Сара — обнадеждаващо каза Катарина, — в тази картина.

— Да, да...

— Ами да видим!

Двете девойки едновременно дръпнаха черното покривало и пред тях се откри картина, която те и двете нямаха да забравят до края на живота си.

На черен фон бе изрисуван златен пръстен, с форми на гръцки лабиринти. Картината бе толкова истинска, че лъч светлина попаднал върху платното така се отрази, че цялата стая засия и ослепи очите на девойките.

В този момент влезе Йоханес. Строен младеж на около двадесет и пет години. Лицето му бе с правилни черти и това го правеше много желан, както от жените, така и от младежите в града.

Той бе син на един много влиятелен член на кметството на Амстердам, който бе също и близък с кмета и семейството му. Още от малък, Йоханес се славеше с дарбата си да рисува портрети. В училището бе рисувал всички учители и то толкова сполучливо, че повечето от тях му предричаха голяма кариера в попрището на художествените занаяти.

Амстердам, в тази съдбоносна 1666 година, бе един от най-известните градове в света. Бе времето на златната ера на Холандия. Много богатства, от цял свят, се докарваха с корабите всеки ден от завзетите колонии. Златото се превръщаше в сгради и кой от кой строеше по-хубави и големи сгради, наречени пандове. Строяха се със замах, мощ и пари. Разбира се, много неща зависеха от кметството и затова служителите, избрани от богатите, служеха безусловно на своите избиратели. Бащата на Йоханес бе един от тях. Безскрупулен и нагъл мъж, с тъмно минало, но пък бе верен на кмета и с това бе заслужил място в съвета. Когато бе станало

въпрос къде ще учи занаят сина му, то кметът бе го препоръчал на Ван Райн. Всички в града знаеха, че по-голям от Райн в търговията на картини няма. Но и всички знаеха, че същият този Ван Райн бе и най-несигурния и трудно разбираем мъж. Под натиска на кмета, Майсторът бе принуден да вземе младежа като ученик.

— Коя от вас посмя да отметне черния плат от картината ми? — с гневен глас се озъби Йоханес. Той все още не бе видял в лице Катарина и си мислеше, че освен прислужничката, другото девойче също е прислужничка. Обаче след като видя Катарина, смекчи тона и добави: — Ах, вие ли сте тук, госпожице? Не бях ви видял. Извинете ме.

— Аз го отметнах — срамежливо, но с достойнство каза Катарина — но не съжалявам. Това, което сте направили е изумително хубаво... — понечи тя да пита за името му, но той я изпревари.

— Йоханес. Йоханес се казвам.

— Да, Йоханес, вие сте наистина добър в рисуването — изрече плахо красавицата, но се сепна и добави с рязък тон: — Само дето на другата картина, като че ли съм аз изобразена? И то без да ме питате!

— Няма нужда да питам никого — сопна се младежът. — Ще рисувам, който си искам.

— Нарисувайте ме мен? — с усмивка и широко отворени очи се намеси прислужничката, добавяйки: — Мен няма нужда да ме питате. Имам си и перла на ухото!

Йоханес се загледа в перлата и каза подигравателно:

— Тази перла наистина си струва. Но ти, не си за нея! От къде я откраднa?

— Не съм я откраднала! Тази мила госпожица ми я даде за малко, за да можете да се смилите над мен и да ме нарисувате.

— Бих нарисувал, но само перлата...., ха ха ха — изсмя ѝ се той в лицето ѝ и с ръка ѝ показа пътя към вратата. — Можеш вече да си вършиш работата в кухнята, не ти е мястото тук.

Слугинчето се нацупи и почти побягна към вратата. Блъсна я с ярост, като преди това се обърна към Катарина, подхвърляйки ѝ перлата:

— Казах ли ти?! Никой не ме иска! Дори и с перла...

— Да не си посмяла повече да идваш тук някога, без да те повикам! — изкрещя Йоханес подире ѝ.

Катарина се питаше, в този момент, как е възможно толкова красота и толкова нечовечност да е събрана на едно в този младеж. Дали това идваше от възпитанието на родителите му, които бяха едни от най-богатите в Холандия или си беше просто момче, което носеше лошотията със себе си. Тези неприятни изводи връхлетяваха девойката и тя се чудеше какво да предприеме. Въпреки всичко, в нея надделя инстинкта на животинското в човека. Не можеше да устои на чара на Йоханес и реши да го има за себе си на всяка цена, пък дори и с горчив край да е.

— „Всяка жаба да си знае гьола“ — промълви тя в ухото на художника, а на слугинчето каза с по-мек тон: — Ще дойде и твоя ред, не се безпокой, скъпа.

След като вратата изтрещя, то в ателието настъпи тишина, която продължи повече отколкото би трябвало при нормални обстоятелства. Двамата се гледаха в

очите и не помръдваха дори и сантиметър. Бяха като вцепенени. Девойката дишаше накъсано и възбудено, докато младежът бе в състояние, което и друг път бе изпадал, но сега бе друго. Искаше това момиче за себе си. Завинаги да е в неговия затвор, да не вижда и да не бъде виждана от никой друг в Амстердам.

Тишината бе прекъсната от ударите на камбаната на току-що построената протестантска църква наречена „Нова църква“, намираща се на хвърлей от ателието и дома на Майстора.

Катарина, като че ли се сепна и потърси погледа на Йоханес.

— Не знам какво да кажа. Нямам думи, с които да ти благодаря за красивата картина, в която си използвал моето лице — каза тя и се доближи плътно до младежа.

Той това и чакаше. Нежно хвана момичето за главата и го помилва. Тя извъртя очи и го погледна пак, след което долепи устни до неговите. Той не се отдръпна, но и не предприе нищо друго. Знаеше, че тук е опасно да прави каквото и да е с това неопитно момиче. Целувката им продължи повече от минута.

— Искаш ли да идем на друго място, Катарина? — прошепна ѝ той в ухото и добави: — В нас няма никой. Само слугите, но те са долу в приземния етаж и няма да ни пречат.

Девойката бе като зашеметена от целувката и ѝ се искаше тези моменти да не свършват.

— Води ме, където искаш! — каза тя и излязоха от задния вход на двора. Поеха към къщата на Йоханес.

Част 3

Къщата на Якоб Кромхаут, бащата на младежа, всъщност бе постройка, представляваща четири къщи, поместени в една. Всяка една от къщите бе идентична и еднаква с останалите. Намираше се на улицата, наречена Херенхрахт, на номерата от 362 до номер 368. Семейството му живееше в номер 366, като другите номера не се използваха. Вратите им бяха заключени, но вътрешното им пространство се използваше пълноценно, като и четирите къщи бяха свързани помежду си с вътрешни входове. По този начин се образуваше огромна триетажна постройка с много помещения, както в палатите на краля Вилем трети. Бащата на художника бе търговец от най-висока класа, като търговията му се състоеше предимно от внос на стоки от току-що откритите източни колонии на Холандия. Той бе и един от основателите на Обединената Източно-Азиатска Компания, най-голямата по това време търговска фирма. Освен с търговия на стоки, той бе и търговец на картини, и колекционер на великите художници. Фамилията Кромхаут се считаше за една от богатите. Затова и имаше огромно влияние в Амстердам, който пък бе град, четвърти по големина в света и цъфтеше през тези златни векове.

Разстоянието от ателието, където Йоханес се учеше, до къщата му бе не повече от петстотин метра. Те трябваше само да минат по живописното мостче, свързващо бреговете на изкуствено направения воден

канал. И двамата така бяха захласнати от любов и страст, че не видяха как Майсторът и бащата на Катарина вървяха на не голямо разстояние зад тях. Следваха ги неотлъчно. Бащата бе изумен от случващото се. В главата му идваха какви ли не мисли. Ами ако стане така, че този младеж, окачествен като изнасилвач, да я изнасили и нея. Неговата, за него все още малка, Катарина. Също се промъкваше и друга мисъл в главата му. Ами ако станат роднини с големите Кромхаутови.

Младежът се обърна, огледа се за познати и свидетели на това, че вкарва невинно девойче в дома си и като не откри нищо подозрително, се насочи към къщата с номер 362. Само той имаше ключ от този вход. Баща му му бе подарил приземния етаж от това крило от империята си, за да може той да рисува и да поставя платната си там. Искаше синът му да стане и той велик художник, като Рембранд ван Райн.

Йоханес отключи вратата с лекота, пое Катарина на ръце и я понесе по стълбите нагоре. Момичето бе безмълвно, вцепенено, както от страх, така и от огромно желание да бъде с този младеж. Страх я бе, че досега никога не бе била с мъж и не знаеше какво трябва да прави. Страх я бе и от това, че този младеж ще иска само да си поиграе с нея и след това да я изостави. Та тя бе само дъщеря на един магазинер на бои и нищо друго.

Приземният етаж на къщата бе отрупан с платна и картини, от които повечето бяха недовършени. Катарина се загледа в тях и откри във всички почти един патрон. Лица, с вик за помощ. Черният цвят преобладаваше и това правеше картините още по-мрачни. В един от ъглите на стаята, обаче пък бяха

нахвърляни също така недовършени картини, но от съвсем друго естество. Изпъстрени с много ярки и жизнерадостни цветове. Тогава тя си помисли, че познава вече това момче. Момче с две страни, с два индивида влели се в едно тяло. Катарина се сепна от връхлетелите я мисли, но вече бе късно.

Йоханес я носеше на ръце нагоре по стълбите и лицето му бе безизразно вяло. Лицето му бе като на рисунките му в приземния етаж. Нямаше и помен от този младеж, на когото момичето се възхищаваше. Той не бе на себе си. Дори цветът на очите му се промени от светлосин на сив, дори черен. Точно, както на всички, викащи от болка очи, нарисувани от него.

Момичето не знаеше какво да предприеме, за да се отскубне от здраво държащия я Йоханес. Искаше ѝ се да изпищи, но това не бе в нейната природа. Опита се, но от устата ѝ излязоха само няколко анемични звуци и това беше. Тогава тя реши, че ще е нужна физическата ѝ сила и най-вече ум, за да успее да го разубеди в това, което бе намислил да прави, а то не бе много хубаво, според нея.

Катарина се докопа някак си до ухото му и първо тихо и нежно му прошепна:

— Йоханес, какво ти става? Защо толкова грубо ме носиш по тези стълби? Ще паднем и двамата така!

— Какъв Йоханес? Аз не съм Йоханес — сопна ѝ се младежът и продължи с ръмжащ глас: — Аз съм Ян! Ян Петер. ОК!?

Момичето бе чуло от баща си за такива хора, които се представяли като два различни индивида, но те били душевно болни и много, много опасни.

— Пуснете ме, Ян или ще викам с цяло гърло за помощ — повиши тон тя и започна с ръка да избутва лицето му встрани.

— Викай, колкото си искаш, малка курво. Тук никой няма да те чуе. В това крило никой не влиза. Само ще си усложниш ситуацията.

— Накъде ме водите, Ян? Какво ще правите с мен?

— След малко ще разбереш. Приготви се да умреш.

— Да умра? — извика девойката и вече почти бе изпаднала в истерия и страх.

— Да, да и то още как — мърмореше той, като продължи да я дърпа нагоре по стълбите.

Вече минаваха и последните стъпала на третия етаж, когато тя забеляза на стената да висят две различни картини с лика на дърпащия я младеж. Едната бе със сиви цветове, като лицето бе почти бяло, безизразно, готово да приеме смъртта. Другата картина бе пълна с цветове и багри, картина пълна с енергия и живот. Лицето бе нарисувано с голямо умение и любов, бе усмихнато и ведро.

— Какво зяпаш по стените? Не си ли виждала братя близнаци? — запелтечи Йоханес, извръщайки глава към нея. — Баща ми ми каза, че те са рисували тези картини.

— Но това си ти и на двете картини, Йоханес — зашептя девойката, знаейки от разкази, че говорейки с по-тих тон, лудият е по-спокоен. — Събуди се, моля те, скъпи!

— Казах, не съм никакъв Йоханес!!! — извика той и с все сила я удари с юмрук по главата.

Катарина изпадна в безсъзнание и се свлече на стълбите. Лудият я задърпа нагоре, като че ли дърпаше

не човек, а чувал с брашно. Удряше главата на девойка по парапета, без дори да осъзнава това. Беше я взел, в изкривените си мисли, за парцалена кукла, която трябваше да разкъса и погребе в мястото, където вече имаше и други такива кукли.

Част 4

Това място бе горе, на последния етаж или по-точно на тавана, където имаше само една малка стаичка. Отвън се виждаше само един прозорец, обвит от орнаменти, типични за строителството на този век. Тези орнаменти се наричаха „хьовели“ и почти всички богаташки къщи имаха такива. Те бяха изградени от малки тухлички и мазилка, която ги слепваше и прикрепваше към къщата.

Когато миналата година, тази стаичка все още се строеше, Йоханес бе се опознал със строителя, по-интимно и го бе помолил да си направят нещо като тайник. Малко помещение, за което никой да не знае, че съществува, та само те двамата да могат там да се крият и да се радват един на друг. Ян Петер, единият от двамата в тялото на лудия, обичаше само мъже. Строителят, млад и красив скандинавец, от Швеция, също.

Така и стана. Шведът построи отделна стена, на около метър и половина от главната, странична стена, като по този начин се създаде малко помещение, с размери четири по един и половина метра. Врата нямаше, но скандинавецът бе изобретателен и направи не в стената, а в пода малък отвор, покрит с дървен капак, който водеше до помещението, наречено и от двамата „тайник“. Също така той направи и двоен под, като задигна втория на около половин метър, за да може да служи за проход Този капак бе така майсторски

и изкусно направен, че не се различаваше от дюшемето по нищо.

В тайника обаче нямаше никаква светлина, защото прозорецът бе в главната стая. В зазиданото помещение влизаха само с фенери. Нямаше и никакво проветрение, затова миришеше ужасно, особено след като имаше вече вмирисал се труп на една или едновременно повече от една жертви, на лудия Йоханес или по-точно на Ян-Петер, лошата личност в тялото на младежа. Разбира се, той, въпреки лудостта си, осъзнаваше, че трябва да покрива следите на престъпленията си. Затова, когато имаше тъмни нощи, без луна, то той поставяше убитите от него девойки в чували и ги изхвърляше в току-що изкопаните и пълни с вода канали на Амстердам. Винаги поставяше в чувала, заедно с жертвата и тежки тухли, които имаше в изобилие по улиците в строящия се с бързи темпове град.

Катарина щеше да бъде една от поредните му жертви на болния му мозък.

След като я бе почти довлякъл на последния етаж и се бе приготвил да отвори дървения капак на пода, девойката се съвзе, отвори очи и понечи да извика, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Гърлото ѝ бе пресъхнало от хватката на Йоханес, който я бе влачил по стълбите с ръка обхванала, както косата ѝ, така ѝ шията ѝ. Ужас и паника бе обхванала момичето. Какво ли ще прави с нея този луд, как би могла да се измъкне от желязната му хватка? Кой можеше да ѝ помогне? Може би баща ѝ, но той може би не знаеше къде е тя. Поне така си мислеше.

Йоханес забеляза, че Катарина бе дошла в съзнание. Седна до нея на пода и ѝ каза:

— Добре дошла в предверието на Ада, скъпа!

— В Ада? — искаше ѝ се да попита момичето, но от устата ѝ не излезе никакъв звук, само тих, лек шепот.

Лудият пак я удари силно в главата с юмрук и тя за втори път изгуби съзнание. Тялото ѝ омекна и тя се свлече на кълбо до дървения капак. Капакът изпълняваше ролята на врата, вход към зазиданото тайно помещение.

Йоханес се бе почти промъкнал през него, влачейки и девойката със себе си, когато се чуха силни удари по входната врата. „Кой ли можеше да го безпокои? Или бяха бездомни просяци, търсещи парче хляб?“ — помисли си той, като продължи да дърпа жертвата в посока към тайника.

Ударите затихнаха.

Той затвори грижливо капака след себе си. Дори и някой да влезеше в таванската стаичка, помисли си той, то не би могъл да узнае за тайника, защото входът-капак бе изработен майсторски и фино. Бе почти невидим с просто око.

Успокоен от тези си мисли, той издърпа момичето в тайника, намери вече приготвения фенер, запали го и помещението се обля в тъмночервена светлина. Два трупа от жертвите му лежаха в края на тайника. Може би вече бяха там от почти две седмици, защото вонята беше непоносима.

Лудият започна да разсъблича момичето или по скоро късаше настървено дрехите ѝ, защото му бе полесно, а и нямаше търпение да започне пъкленото си дело. Трябваше да мине и през ритуала, който